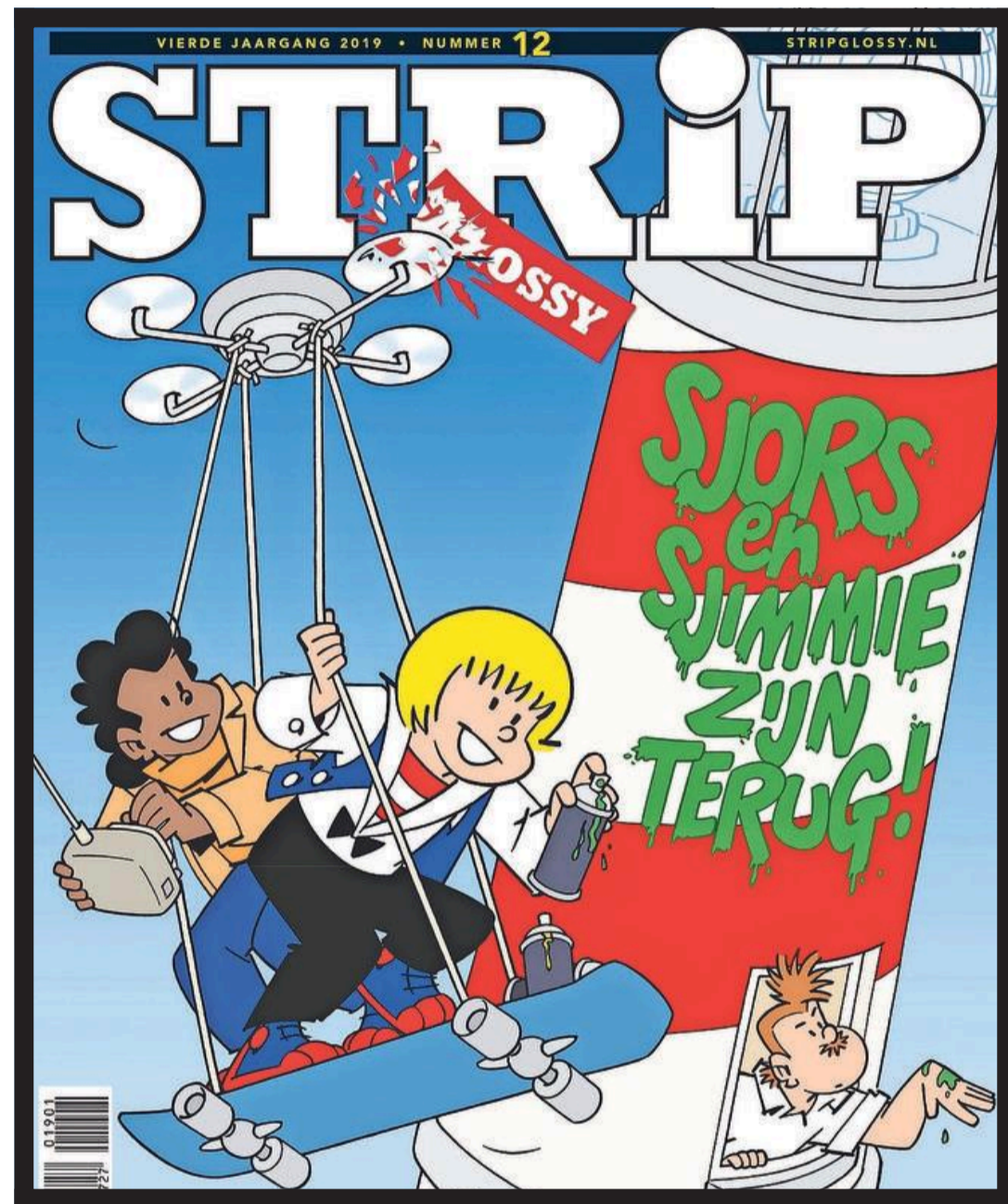
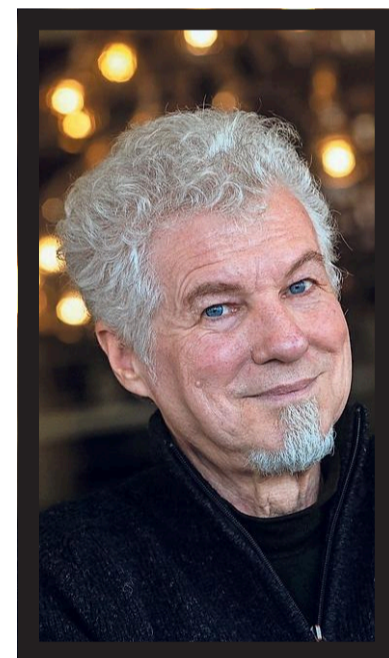

Reportage

De stripfiguren Sjors en Sjimmmie zijn na twintig jaar weer terug. Het streven is om zelfs een compleet nieuw album te maken en oude uitgaven opnieuw te drukken.

Portret links: tekenaar Robert van der Kroft. Portret rechts: schrijver Jan van Die. Daarboven een fragment uit een oude strip. Daarnaast de cover van de nieuwe strip. Daarboven een fragment uit de glossy. Op de grote foto: Wilbert Plijnaar als stripfiguur, naast Robert van der Kroft en Jan van Die.

FOTO'S PETER BEEMSTERBOER/STRIPGLOSSY

Reportage

Eerst alleen Sjors

De basis van de strip ligt bij de Amerikaanse strip Perry Winkle (1902). Die verscheen als vertaling in 1927 ook in Nederland, op de achterkant van het weekblad De Humorist en later in de kinderbijlage van Panorama. In 1938 kwam er eigen Nederlandse versie, getekend door Frans Piët. Na de oorlog ontmoette Sjors na een lange reis in een circus een donker jongetje Sjimmmie, toen nog Jimmy. Jimmy werd getekend als een negroïdejongetje met dikke lippen, die qua intelligentie erg voor Sjors onderdeed en krom praatte. In de jaren zestig werd het blad gemoderniseerd en maakte tekenaar Jans Kruis (bekend van Jan Jans en de kinderen) er Sjors en Sjimmmie van en kregen de jongens een moderner uiterlijk. Vanaf 1975 kwam de stripserie in handen van Robert van der Kroft, die samen met de schrijvers Wilbert Plijnaar en Jan van Die het trio de Wiroja's vormde. „Nog steeds is er niets mis met Sjors en Sjimmmie. Het zijn gewoon twee multiculturele hiphoppende jongens. Ze doen niet voor elkaar onder. Kijk maar goed naar de gezichten, die zijn identiek. Pas aan het eind komt er haar op en kleur ik ze in”, legt Van der Kroft uit. „Indertijd hebben wij niet voor niets een onderscheiding gekregen van de Rotterdamse Anti-discriminatieraad.”

Sjors en Sjimmmie maken comeback

Utrecht * Tekenaar Robert van der Kroft glundert wanneer hij op de stripbeurs in Utrecht vertelt over zijn werk. „Sjors en Sjimmmie is namelijk leuk voor jong en oud. We leggen er altijd een extra laag in, die juist voor volwassenen leuk is. Sjors en Sjimmmie zijn twee multiculturele hiphoppers. Al heel lang zag je graffiti en breakdance in de verhalen. Bij Donald Duck zie je ook nieuwe dingen als 'eipad' en mobieltjes, maar het blijft altijd braaf. Sjors en Sjimmmie zijn brutaler.” Dat brutale blijkt ook uit de term 'de rebellenclub'. „Wij voelen ons ook altijd als een rebellenclub. We willen altijd net een stapje verder gaan dan de redactie en ouders willen, maar daardoor spreekt het

jongeren weer aan”, probeert Van der Kroft uit te leggen waarom de strip indertijd zo populair was. **Inspiratie** De in Haarlem (1952) geboren maar in Rotterdam opgegroeide Van der Kroft werkt ook nu weer samen met zijn twee schrijvers Wilbert Plijnaar en Jan van Die, die indertijd ook in Rotterdam woonden. Het gewone leven in die buurten vormt voor een deel de inspiratiebron, net als dingen die ze horen en lezen. „Die grappige dingen delen ze met elkaar en uit die wisselwerking ontstaat dan een verhaal. In ruwe vorm wordt het verhaal uitgewerkt en krijg ik de tekstballonnen, waarna ik de strip teken. Dat is best veel werk, toch wel twee tot drie dagen per pagina. Ik teken het anderhalf keer zo groot, waarna het voor het blad wordt verkleind.” De tekenstijl is al die jaren niet

veranderd: ieder plaatje is als een theater. Je kijkt van een afstand, er zijn nooit close-ups. Ook het uiterlijk van de jongens is nog hetzelfde als twintig jaar geleden. „Sjors heeft nog steeds dat matrozenpakje. Maar dat moet, want anders zijn ze niet meer herkenbaar. Ik heb ze eens laten playbaken als Michael Jackson, maar dan zien ze er als die artiest uit. Dat is toch anders.” **BN'ers** Wel spelen in de verhalen van Sjors en Sjimmmie altijd bekendheden mee, die daarbij flink op de hak worden genomen. Zo waren er verhalen met Hans van Lulligenberg, Linda de Snoo, Kevin Kotser, Yomandel, Jantje Shit, Emiel Ratelkous en Cindy Luijpaard. In deze te verschijnen verhalen spelen Ali B., Willem Alexander en Máxima mee. Ali B. als coach bij de Noise of Holland. Opvallend is ook het taalgebruik. Sjimmmie heeft het over

„dat chickie”, bij een mooie kandidaat. Taalgebruik dat je in de Donald Duck nooit zou zien. Hoewel Sjors en Sjimmmie indertijd populair waren, kwam er in 1999 een einde aan. De strip stond eerst in Sjors, later in Eppo en uiteindelijk in Sjors en Sjimmmie. „Indertijd waren er helaas te weinig abonnees en trok Sanoma er de stekker uit. We hebben nog wel gepleit om de strip dan in een ander blad op te nemen zoals de Panorama, maar dat wilde men niet.” **Claire** De laatste bundel van strips verscheen in 2000. Dat was album nummer 45, Call Girl. Het eerste album van Van der Kroft en de twee schrijvers verscheen in 1977. De Rebellenclub. Twee miljoen albums gingen over de toonbank. Overigens werd er in de loop van de tijd steeds meer tekenwerk uitbesteed, omdat Van der Kroft

Brutale verhalen van de rebellenclub

ook een tweede serie maakte: Claire. Dat is een stoere meid die in het weekblad Flaire stond. Wat tekenstijl betreft leek deze strip wel erg op Sjors en Sjimmmie, geeft hij toe, terwijl hij in de stand op de stripbeurs de albums naast elkaar legt. Maar een jaar geleden stopte het blad Flaire, waarmee het ook voor Claire over was. „Ik heb haar aan het eind nog laten trouwen. Haar einde van het vrije leven”, grapt hij. In de afgelopen jaren is nog wel geprobeerd Sjors en Sjimmmie weer tot leven te wekken, maar Sanoma werkte tegen. Zelfs een poster met

hen erop voor de stripdagen in Gouda kreeg een veto van Sanoma. Nu is het de uitgever van het blad Stripglossy wel gelukt een deal te sluiten. In het blad staan nu twee verhalen van Sjors en Sjimmmie. Stripglossy verschijnt ieder kwartaal en ook in de volgende drie zal de strip terugkeren. **Herdruk** Van der Kroft hoopt dat het daar niet bij blijft. „Het liefst willen we een heel album maken. Dat zijn 44 pagina's, waarbij iedere pagina een verhaal is. Daarnaast hebben we ooit 45 albums gemaakt en die willen we graag herdrukken. Nu zijn alleen tweedehands exemplaren te koop. Dat terwijl er wel vraag is naar nieuwe. Dat herdrukken is tegenwoordig veel goedkoper en kan ook in kleine oplages.” Uitgever Seb van der Kaaden laat weten dat het inderdaad de bedoeling is van alle drie de partijen (de

makers, Sanoma en StripGlossy/ Uitgeverij Personalia) om zowel nieuwe als oude verhalen te gaan publiceren. „We willen een compleet nieuw album en oude albums herdrukken. Momenteel worden de onderhandelingen gevoerd over het hoe en wanneer.” **Jongeren** Stripglossy, dat voor de helft is gevuld met verschillende strips en de andere helft interviews bevat, heeft een oplage van 10.000 exemplaren. Op de stripdagen dit weekend in Utrecht was een groot aanbod van nieuwe en oude strips te zien. Maar in de hallen was ook de Comic Con. Duizenden jongeren liepen daar verkleed als hun held uit een tekenfilm of serie. „Dat is wel een heel andere wereld, al lopen die jongeren ook bij de strips te kijken. Helaas zijn het toch vooral oudere mannen die bij de stripboeken neuzen. Maar aan de

andere kant heeft Donald Duck nog steeds een enorm abonneebestand”, constateert Van der Kroft, terwijl hij amper boven de muziek uit komt. Helaas loopt het bij zijn stand geen storm van fans die een album laten signeren. Dat is bij de stand met de getekende biografie van André Hazes wel anders. Ook Lucky Luke doet goede zaken. „De jeugd heeft liever andere strips en in een ander formaat”, weet Jeanet Scheepers, eigenaresse van de stripzaak Beeldverhaal uit Amsterdam. „A4 albums zijn te groot en te dun.” „Kleine en daarmee dikkere albums doen het beter. Dog Man doet het erg goed, net als Suske en Wiske met een special over plastic soup. Ik weet het nog niet met Sjors en Sjimmmie”, concludeert de ondernemer, die wel even een handtekening van Van der Kroft binnenhaalt.